

Реферат на тему: "Пушкін і Наталі"

Олександр Пушкін

Реферат

на тему:

"Пушкін і Наталі"

Тихим жовтневим вечором Пушкін попросив художника Карла Брюллова намалювати портрет своєї молодої дружини Наталі Миколаївни. Він називав її просто — Наталі. Почуття глибокої любові він зберіг до дружини протягом усього їх спільного життя. Хто ж вона, ця жінка, який випало щастя й одночасний іспит бути коханою такої людини?

Про неї говорили різне в столітті минулому й у столітті нинішньому. Хтось — заздрив, хтось — злословив, хтось — намагався очорнити її. А Пушкін начебто відчував, що його щастя не може бути тривалим. Тому Брюллов і малював цей портрет, залишаючи образ прекрасної жінки для нащадків.. Спокійне обличчя з тонкими рисами, лагідний погляд, ніжність у кожному русі.

Зустріч з Наталею Гончаровою відбулася зимовим вечором 1828 року на балі в танцмейстера Іогеля.

"Наташа була дійсно прекрасна, і я завжди захоплювалася нею, — писала подруга Наталі Н.М. Єропкина. — Виховання в селі, на чистому повітрі залишило їй у спадщину квітуче здоров'я. Сильна, спритна, вона була незвичайно пропорційно складена, від чого і кожний рух її був сповнений грацією. Очі добрі, веселі, з підохочувальним вогником з-під оксамитних вій. Але покрив скромності завжди вчасно зупиняв занадто різкі пориви.

Але головну принадність Наталі складали відсутність усякої манірності і природність. Надзвичайно виразні очі, чарівна посмішка і простота, що притягає, скоряли їй усіх. Залишилося загадкою, відкіля знайшла Наталя Миколаївна такт і вміння тримати себе? Все в ній було перейнято глибокою порядністю. Все було "Comme il faut"-без усякої фальші. І це тим більше дивно, що того ж не можна було сказати про її родичів. Сестри були красиві, але вишуканої добірності Наталі дарма було б шукати в них. Батько слабохарактерний, а під кінець і не у своєму розумі, ніякого значення в родині не мав. Мати далеко не відрізнялася гарним тоном і була частенько пренеприємна. Утім, звинувачувати її за це не доводиться. Гончарови були напіврозорені, і всі турботи по утриманню родини і порятунку залишків майна падали на неї. Дід Панас Миколайович, відомий марнотрат, і в старості не відмовлявся від своїх замашок і тільки ускладнював заплутані справи.

Тому Наталя Гончарова з'явилася в цій родині дивним самородком. Пушкіна полонила її надзвичайна краса і не менш, ймовірно, і чарівна манера тримати себе, що він так цінував".

Після зустрічі Наталі Гончарової на балі з'явилося багато сумнівів у душі поета. Він

не міг не розуміти, що вони не пара, але нестримно тягнувся до Наталії Гончарової. Сліпуча краса, молодість і чистота тільки що розквітлої дівчини п'янили його душу хтивою спрагою володіння і відштовхували убік усі сумніви і вагання. Із жартівливо-цинічною відвертістю він писав Вірі Федорівні В'яземській: "Перша любов завжди є справою чутливості: чим вона дурніша, тим більше залишає по собі чудесних спогадів. Інша справа — чуттєвість..." Саме чуттєвість поета завжди керувала його вчинками, і в боротьбі з нею він, то дослухався її позивам, стаючи похитливим сатиром, що принижував об'єкти своєї сексуальної агресії, то заглушав їх і піддавався чарівності ніжних почуттів і шляхетному замилюванню безневинною принадністю.

Але Пушкін прийняв рішення, рішення створити сім'ю з Наталі.

Не так вже легко і просто було з'єднати Пушкіну свою долю з Наталею Миколаївною. Її мати, скупа до надзвичайності, злісна і сварлива, мучила душу Олександра Сергійовича, то вимагаючи свідчення про його політичну благонадійність, то без кінця скаржачись на свою бідність і неможливість витратитися на придане (на що Пушкін і не розраховував і під видом позики дав їй потім для покупки приданого одинадцять тисяч). Мати Наталі третирувала Пушкіна, влаштовувала образливі сцени, іноді доводила його до пригнічення.

16 квітня 1830 року Олександр Сергійович звернувся з листом до шефа жандармів графу Бенкендорфа, просячи видати йому щось на зразок свідчення про благонадійність.

Коли поет і Наталі стали офіційно зватися нареченим і нареченою (заручини відбулися 6 травня 1830 року), звістка про це поширилася серед усіх знайомих Пушкіна і більше ніж на півроку продовжувала зберігати свою сенсаційність. Багато хто пророкував, що цей шлюб не може принести щастя. Одні шкодували Наталі, інші — поета. Е.М.Хітрова писала Пушкіну: "Я боюся за Вас: мене страшить прозаїчна сторона шлюбу. Крім того, я завжди вважала, що генію додає сили лише повна незалежність, і розвитку його сприяє ряд нещасть, що повне щастя, міцне, тривале, і, зрештою, небагато одноманітне, убиває талант, перетворює скоріше в людину середньої руки, ніж у великого поета". Десь є правда в цьому висловленні, але подальше сімейне життя поета доведе, що повного щастя Пушкін у сімейному житті не одержав (якщо воно взагалі можливо).

Наприкінці серпня, напередодні весілля, Пушкін виїхав у Болдіно для влаштування своїх грошових справ. Їхав зовсім на короткий час, але зненацька надовго застряг у селі, оточений холерним карантинном. Три місяці тривоги, туги, чекання, занепокоєння за наречену, що залишилася в Москві, три місяці самоти і надзвичайного, нелюдського злету таланту і творчих здібностей.

У період дивної Болдинської осені закоханий Пушкін задумав написати "Маленькі трагедії", у яких він хотів виразити своє відношення до любові і ненависті, до скнарості і щедрості, до щастя і до того, що робить людину нещасливою. Відкриваються вони "Сценою з Фауста". Фауст — герой стародавньої німецької легенди, вчений, що домогся великих успіхів, але не пізнав щастя. На допомогу він призиває диявола, що допомагає

йому. Пушкінський Фауст теж пішов цим шляхом, але щастя так і не досяг.

Пушкін побачив посмішку коханої тільки на початку грудня, коли, нарешті, була відкрита дорога на Москву після тривалого карантину. Він зустрів Наталю Миколаївну, і не було для нього більше щасливих митей. Однак чомусь поет писав: "И может быть, на мой закат печальный блеснет любовь улыбкою прощальной..."? може, це передчуття своєї майбутньої трагічної долі?..

18 лютого 1832 року — весілля. Вінчалися Пушкін і Гончарова в церкві Великого Піднесення біля Нікітських воріт.

У ту пору відома усьому вищому світу Доллі Фікельмом, внучка Кутузова і дружина австрійського посланника, мала славу провісниці. Вона вела щоденник. І після першого прийому, зробленого родиною Пушкіна, записала в нього наступне: "Дружина його, Пушкіна, прекрасне сотворіння, але це меланхолійне і тихе вираження обличчя схоже на передчуття нещастя. Обличчя чоловіка і дружини не пророкують ні спокою, ні тихої радості в майбутньому. У Пушкіна видні всі пориви пристрастей, у дружини — уся меланхолія зречення від себе... поетична краса пані Пушкіна проникають до самого мого серця. Є щось повітряне і зворушливе у всьому її вигляді. Ця жінка не буде щаслива. Голова її схиляється і весь вигляд ніби говорить : "Я страждаюча." Але як ж важко їй має бути нести долю — бути дружиною поета, і такого поета, як Пушкін...".

Пушкін у той час писав: Я одружений — і щасливий: одне бажання моє, щоб нічого в житті не змінилося, кращого не дочекаюся...

Исполнились мои желания. Творец

Тебя мне ниспослал, моя Мадонна,

Чистейшей прелести чистейший образец...

Перший час життя Олександра Сергійовича і Наталі здавалася безхмарною. Брюллов малював портрет щасливої дружини. Пушкін давав поради. І все це відбувалося в Царському Селі, куди приїхала молода дружина після весілля. Там же знаходився й імператорський двір.

Наталя Миколаївна не була лялькою, вона була звичайною жінкою, що сформувалася з молоденької 18-літньої дівчини й у плині 6 років життя, що одержала "досвід," від самого Пушкіна. Наталя Миколаївна росла, гарнішала, змінювалися її смаки, звички, характер, почуття.

Олександр Сергійович почував себе щасливим, але незабаром життя ускладнилося. Усе сильніше стискувалося кільце світської ворожнечі, усе більше посилювався контроль з боку пануючого Третього відділення, продовжувалися грубі нападки офіційної критики. У цей час поет особливо глибоко задумався про справедливість устрою держави Російської. Своїми думками він поділився з В'яземським, цитував "Станси", що нагадує про славні дні правління Петра І.

Цар призначає поета камер-юнкером, щоб постійно бачити при дворі його прекрасну дружину. Цей чин що дається ненавченим життям юнакам, жахливо образив Олександра Сергійовича. Але це був тільки початок. Бенкендорф зажадав, щоб до надрукування своїх творів поет обов'язково представляв їх імператору на найвищу

цензуру. Щоб він припинив публічні читання неблагонадійних віршів.

Пушкін пожертвував багато чим створивши сім'ю з Наталі, спочатку грошима (він узяв майже 40000 карбованців під заставу маєтку на весілля), потім незалежністю, надійшовши до царя на службу. "Світ" прийняв мадмуазель Пушкіну з розпростертими обіймами. Всі були закохані в Наталю Миколаївну: імператор сідав з нею за вечерю, вальсував і щосили кокетував, що доставляло їй велике задоволення; а тринадцятилітній Петя Бутурлін на балі батьків, червоніючи і заїкаючись, поспішав признатися їй у любові, поки його не прогнали спати. Однак, коли графиня Нессельроді відвезла Наталі на невеликий придворний Анічковський вечір, то Пушкін був розлючений: "Я не хочу, щоб дружина моя їздила туди, де я сам не буваю".

Бали віднімали багато часу. Поверталися додому аж 4-5 ранку, вставали пізно, обідали у восьмій вечора; вставши через обід Наталі переодягалася і знову їхала. Її супроводжував чоловік. Давно вже для Пушкіна відійшла пора, коли він сам захоплювався танцями. Але не можна ж було дружині їхати одній. І усі вечори Пушкін проводив на балах: стояв біля стіни, в'януло дивився на танцюючих, їв морозиво і позіхав. Він навіть не грав у карти, хоча був жагучим гравцем. Поет любувався своєю "Мадонною" і був по дитячому гордий, що краса його дружини викликає подив і замилювання навколишніх.

Пушкін намагався відвернути дружину від занадто наполегливих залицянь на балах. Він розумів, що почуття молодої жінки, що відноситься без особливої любові до свого чоловіка можуть змінитися, і в її серце з'являться перші паростки любові. Так і відбулося. Якщо для поета всі його світські захоплення були скороминущі і несерйозні, то в житті Наталі відбулася важлива подія, що виявилася фатальною у їх сімейному житті і яке привело до жахливих наслідків.

Пушкін стрілявся з Дантесом. Рана поета виявилася смертельною. Вмираючи, Олександр Сергійович випробував найбільші муки. Але незважаючи на це, думав про інших і насамперед — про родину. Простився з близькими і знайшов у собі сили сказати слова розради Наталі Миколаївні. 27 січня 1837 року поета не стало.

Через півтора сторіччя Марина Цветаєва напише: "Немає. Гончарова просто фатальна жінка, те порожнє місце, навколо якого зіштовхуються всі сили і пристрасті. Гончарова — не причина, а привід смерті Пушкіна, з коліски визначеної. Тяга Пушкіна до Гончарової — це тяга генія до нуля. Він хотів нуль, тому що сам був усім. А доля вибрала найпростіше і вірне знаряддя смерті — красуню".